

A taula amb l'Eugènia Broggi

L'Altra Editorial publicarà en català el noruec Karl Ove Knausgård i l'americà Tom Spanbauer

Foto: E.P.

No recordo exactament com ni quan vaig conèixer l'Eugènia (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/40/som/petits/pero/liures>) . Segur que va ser fa anys a la seu del Grup 62, on ella treballava d'editora d'Empúries i jo era autor de Columna. L'any 2010 l'escriptora Lolita Bosch va impulsar una interessant antologia d'autors catalans menors de 40 anys que en català va publicar Empúries (*Veus de la nova narrativa catalana* (<http://www.grup62.cat/livre-veus-95746.html>)) i en castellà Anagrama (*Voces. Antología de narrativa catalana contemporánea*). Vaig ser un dels més de quaranta autors seleccionats, amb el meu conte *Una altra porta tancada*, que curiosament ara l'acaba de traduir a l'anglès la Mara Lethem per a un projecte internacional molt bonic. La cosa és que, ni que fos només un conte, l'Eugènia es va convertir per una estoneta en la meva editora. He de reconèixer que em va fer molta il·lusió (tant com que, durant la mateixa estoneta, el meu editor en castellà fos el gran Jorge Herralde).

Durant tot aquest temps ens hem anat trobant a can 62, en alguna presentació d'algun llibre i,

sobretot, a la majoria de les festes literàries que es fan a Barcelona (tots dos en som força habituals). Per la seva manera de ser, i suposo que per la meua, hem anat desenvolupant una curiosa relació cordial basada en converses curtes però intenses. Per tant, la possibilitat de compartir un llarg i tranquil sopar amb ella em venia especialment de gust. Em va passar pel cap, i fins i tot li vaig proposar, que vingués a sopar amb la seva parella, l'escriptor Kiko Amat. Després d'alguns dies de deliberació finalment em va dir que només vindria ella, perquè quasi mai no fan res conjuntament a nivell professional. També em va confirmar que li agrada tot i no té cap problema amb cap aliment excepte amb l'arròs i els bolets, que li encanten, però de vegades li costa pair-los.

El meu quart sopar del *Guess Who's Coming to Dinner* (<http://catorze.naciodigital.cat/grans/temes/540/guess/who/coming/to/dinner>) té una sorpresa afegida. Veient que el projecte té futur i coneixent les meves limitacions com a cuiner, he decidit fixar una professional perquè em doni un cop de mà. La Mireia Cabó va descobrir la seva vocació de ben petita. Es va formar a l'Escola d'Hostaleria i després de passar per diversos restaurants, un de propi, va decidir canviar els fogons per l'aula de cuina. Segur que l'heu vist en algun dels mitjans de comunicació on col·labora, o potser teniu un dels tres llibres de cuina que ha publicat. A partir d'ara em proveirà de receptes que, evidentment, seguiré cuinant jo solet. Un dels propòsits de la Mireia és acostar la cuina a qualsevol que hi estigui interessat. Us puc assegurar que les seves receptes són fàcils i assequibles. Els plats del sopar d'avui són seus. Adverteixo: flipareu.

Ambientació:

El termòstat de la calefacció no funciona. Quan fa molta estona que està encesa fa calor i m'he d'aixecar a parar-la. Quan fa molta estona que està parada fa fred i m'he d'aixecar a engegar-la.

Música: Agnès Obel (<https://www.youtube.com/watch?v=CF2D3QROO3I&feature=youtu.be>) . *Philharmonics* (2010) i *Aventine* (2013).

Menú:

Entrant: Crema de formatge a les fines herbes amb palets de blat amb olives i sèsam i amb pipes i patates xips amb marina de Formentera i oli d'oliva. (Tot comprat al súper)

Primer: Sopa de rap.

Segon: Bacallà amb salsa de codonyat i ànima de cítric.

Postres: Tiramisú de torró amb canyella i xocolata en pols i fulles de menta.

Pa: panets amb sèsam i llavors de gira-sol.

Vins cortesia de l'Eugènia:

Audacia. Godello. Blanc. D.O. Valdeorras, 2011. Les tres amis. 12,90?

Táganan. Blanc. 2013. Vinos Atlánticos. 16,50?

L'Eugènia, amb qui tinc en comú 166 amics de Facebook, arriba uns quinze minuts tard. Porta dues ampolles de vi blanc que li ha recomanat un amic sommelier. Compartim una cosa curiosa: ella és editora i la seva parella és escriptor. A casa meua passa al revés, jo sóc l'escriptor que viu amb un editor que tot just comença. Em queixo que quan és a casa es passa l'estona llegint. Ella l'excusa: una de les coses que fan (o haurien de fer) més els editors és llegir. Normalment, com que a l'oficina no tenen temps, acaben emportant-se els manuscrits a casa. ?El món editorial ja ho té, això; és com una mena de droga que com més treballes més en vols. És cert que està poc valorat això de llegir dins l'ofici. Es dona molta importància a partir del moment en que el llibre ja està fet (promoció, venda...) però tota la part anterior de triar el llibre i treballar-lo cada vegada té menys pes?. Quan em pregunta si els editors que he tingut fins ara han treballat molt les meves novel·les, no puc evitar somriure. Li responc explicant-li que una de les (moltes) raons per les quals vaig triar la Cristina Mora com a agent literària va ser el seu interès per participar en el procés d'edició dels meus llibres.

Durant nou anys i mig l'Eugènia ha estat l'editora d'Empúries. Després d'una petita pausa, a principis del 2014 va tornar al món editorial amb un projecte molt personal, L'Altra Editorial (<http://www.laltraeditorial.cat/>), on espera poder fer un treball molt més personal i acurat. ?El món editorial català és molt difícil. Fa por arriscar-se perquè en realitat som quatre i mig els que llegim però, en canvi, es publica moltíssim. La teoria que amb la crisi els lectors de veritat es mantindrien i la literatura no patiria és totalment falsa.? Està d'acord amb mi quan afirmo que es publica massa i malament i, d'alguna manera, amb el seu nou projecte editorial, li agradaria aportar alguna cosa interessant a la literatura en català.

Primer: Sopa de rap.

(4 persones) Escalfeu un rajolí d'oli i sofregiu-hi 8 gambes llagostineres. Retireu-les. Peleu-les i talleu-les a rodanxes. En el mateix oli feu un sofregit amb una ceba gran tallada i dos grans d'all. Afegiu-hi una pastanaga i tres tomàquets ratllats. Coeu-ho fins que quedi ben confitat. Afegiu un litre i mig d'aigua i dues cues de rap. Deixeu-ho coure 25 minuts. Retireu el peix i esmicoleu-ne la carn. Reserveu-la. Tritureu la sopa i afegiu-hi una picada feta amb 6 ametlles, 1 llesca de pa torrat i safrà. Torneu l'olla al foc, incorporeu-hi dos filets de lluç sense pell ni espines tallats a daus, les gambes i la carn de les cues de rap. Preparació: 40 minuts.

Vi: Audacia. Godello. Blanc. D.O. Valdeorras, 2011. Les tres amis.

Obrim la primera ampolla de vi, l'Audacia, molt dolcet i amb regust a fusta, i brindem. Em

confessa que amb els anys ha après que, més enllà de les modes literàries, el més important és seguir el teu camí. ?Les coses impostades, intentant endevinar què voldrà llegir la gent, com fan els grans grups, poques vegades funcionen.? Aquest consell és vàlid tant per a editors arriscats com per a autors inquietos. Jo mateix fa anys que vaig arribar a la mateixa conclusió. Però és cert que, si sempre publiques els llibres que t'agraden i et vénen de gust, pot passar que en venguis molts pocs. ?I això desgasta molt, també?. Fa poc l'Eugènia va fer quaranta anys. Li pregunto com ho porta, tenint en compte que el més vinent seré jo qui creuarà aquesta barrera psicològica. ?Em sembla que és pitjor la prèvia, quan comences a pensar en el que comporta, que el que passa en realitat. Jo he començat els quaranta amb una enorme ressaca, evidentment, i demanant un crèdit per l'editorial.? Déu n'hi do! Li faig la pregunta obligada de com va l'Altra Editorial. ?La resposta d'aquesta pregunta té trampa -afirma amb un somriure- perquè són moltes respostes. En principi va molt bé. Jo m'ho passo molt bé, no se'm treu la il·lusió, però és cert que estant sola tinc dies de desànim. A Grup 62 sempre estava envoltada de gent, que eren els que feien que estar allà fos molt interessant. La gent amb qui treballava era bestial: la Marta Selvas, l'Anna Soldevila, la Dina Lama, en Jordi Cornudella... aquesta és la única cosa que trobo a faltar d'aquella època?. Li diagnostico la síndrome de l'escriptor: passar-se moltes hores sol, treballant amb el teu projecte, amb l'angoixa de no saber si tot allò té cap sentit, motivant-te a tu mateix amb discursos de *coach* d'estar per casa... ?L'altre dia vaig anar a dinar amb l'Eduard Màrquez i em va dir el mateix. Em va tranquil·litzar afirmant que era normal, que ens passa a tots els que estem moltes hores sols davant d'una pantalla d'ordinador?. Diu que abans prenia decisions molt de pressa però ara, sola, han aparegut els dubtes a l'hora de llançar-se a la piscina. Hi ha gent que li comenta que els llibres que publica són depriments, tot i que ella no hi està d'acord, però això li genera molts dubtes quan ha de contractar un manuscrit. ?Puc estar tres mesos amb el llibre al cap sense acabar de decidir-me?.

Aleshores arriba la primera exclusiva de la nit (que no l'última). ?La decisió que acabo de prendre avui no la sap ningú. Ets el primer a qui li dic: he comprat el Karl Ove Knausgård (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/157/art/vomitar/vida>)?. L'autor noruec ha escrit sis novel·les que, sota el títol *Mi lucha*, conformen la seva autobiografia. Anagrama en va publicar fa poc les dues primeres parts, *La muerte del padre* i *Un hombre enamorado*. ?Al més de maig els vaig llegir i vaig flipar com feia anys que no flipava amb un llibre. Hi ha una honestedat a la qual no estem acostumats. Des d'aleshores, tothom a qui li comentava em deia que no el publicués. Fins que l'altre dia vaig dir prou. Vaig passar una oferta molt modesta, segura que em dirien que no i així m'ho trauria del cap, però em van dir que sí! He comprat els volums tres i quatre i els publicaré al mes de maig conjuntament amb Anagrama?. Tots aquests dubtes, que en una gran editorial són menys importants, en una de petita prenen una dimensió colossal. ?No només és una qüestió de diners, que també influeix. Publico molts pocs llibres a l'any i haig de mirar molt bé quins són i que encaixin amb el catàleg que estic creant?.

Em pregunta si ara estic escrivint alguna novel·la i si pot saber-ne el títol. L'hi dic *off the record*. No li desagrada, però el troba poc ?comercial?, i encetem un debat autor-editor sobre què és un títol ?comercial?. Li poso l'exemple de *HHhH* de Laurent Binet (títol triat per l'editor) i ella reconeix que un dels darrers èxits comercials en català té precisament un títol ben curiós: *Primavera, estiu, etcètera* de la Marta Rojals. Després li explico per sobre l'argument de la propera novel·la i aconseguixo contagiar-li el meu entusiasme: ?L'altre dia vaig pensar que volia escriure una novel·la... no ho faré mai (aclareix) però vaig pensar en el tema i els personatges i durant uns dies vaig tenir la mateixa sensació que quan s'està enamorat. M'agrada molt parlar de novel·les quan s'estan escrivint. Els autors convivia tant amb els vostres personatges de ficció que teniu tendència a parlar-ne com si fossin els vostres amics o veïns. Això li dona molta autenticitat al procés de gestació i em fascina. Amb el Kiko, a les seves primeres novel·les, discutíem què faria cada personatge en cada situació. Era apassionant?. Parlar de la seva parella em porta a preguntar-li com és viure amb un escriptor sent ella editora (així em puc fer una idea de com deu ser per a un editor viure amb mi): ?De fet, compartim molt poques coses del món editorial: ell no va mai a festes ni a trobades i només ens uneix el nucli essencial de la feina, que són els llibres. Jo, com a editora, trobo molt interessant veure el procés de gestació de la novel·la, per què fa una elecció i no una altra... i per a ell, suposo que el fet de tenir-me a casa és una mena de

certesa que mai li sortirà un nyap. Vull creure que sóc bastant objectiva quan el llegeixo. Puc ser molt crítica i treballem molt les seves novel·les abans no es publicuen. Però les feines, fins i tot ara que he muntat l'Altra Editorial, són bastant secundàries: compartim la passió per llegir, però a casa no en parlem gaire. Aquests mons que t'absorbeixen i t'atrauen tant poden arribar a convertir-se exclusivament en la teva vida. Sempre hem sigut bastant sans ens això i pràcticament cap dels nostres amics, a part dels que hem fet després, és del món editorial, i això fa que et prenguis a tu mateix menys seriosament?.

Segon: Bacallà amb salsa de codonyat i ànima de cítric.

(Per 4 persones) Talleu tres cebes en juliana i coeu-les amb un raig d'oli d'oliva fins que siguin ben rosses. Afegiu-hi 200 grams de codonyat tallat a daus i 200 ml de brou de peix. Remeneu fins a aconseguir una salsa. Afegiu-hi la ratlladura de ½ llimona. Enfarineu 4 lloms de bacallà dessalat i fregiu-los amb força oli d'oliva ben calent. Escorreu-lo sobre paper absorbent. Feu un xup-xup al peix dins la salsa i serviu calent amb uns mini daus de pruna per damunt. Temps de preparació: 30 minuts.

Vi: Continuem amb l'Audacia. Godello. Blanc. D.O. Valdeorras, 2011. Les tres amis.

Encetem el segon plat parlant de la feina de l'editor i fins on s'haurien d'involucrar en la revisió de les novel·les. ?Aquesta és una de les grans discussions sobre l'ofici. Als Estats Units els escriptors hi estan molt acostumats. En un sopar amb el Richard Ford, ens va explicar que havia canviat d'editor perquè a la novel·la *Acció de gràcies* li havia proposat cinc-cents canvis i ell ho

havia trobat excessiu. Aquí molts autors s'ho miren amb recel i no deixen que l'editor els toqui ni una coma. És cert que, per altra banda, de vegades hi ha editors que intervenen més per intentar marcar territori i demostrar que en saben molt sense que sigui necessari. Has de saber mesurar el teu gust i el teu criteri, intentant que no es barregin i, alhora, no canviar el text si no cal?. Reflexiona que el més interessant, per a un escriptor, d'un bon *editing* és que, acabis fent-li cas o no, com a mínim t'obliga a pensar en allò que t'han marcat. ?Potser així l'autor acabarà trobant una solució que no serà ni la seva inicial ni la proposta de l'editor, però segur que servirà per millorar el text?. De fet, més o menys això és el que faig jo amb els meus alumnes del curs de Novel·la II (Virtual) de l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès. A l'Eugènia li agrada molt editar els textos que publica. ?És la meva feina preferida. Abans, quan era a Empúries, només ho feia amb els autors catalans però ara fins i tot ho faig amb les traduccions. Aquesta part de vida professional pausada, ara llegeixo, ara corregeixo, ara proposo... m'encanta?. Fa poc va participar en dos clubs de lectura i va sortir un tema molt interessant: ?El sector editorial es pregunta què pot fer per vendre més llibres. Fer més màrqueting no funciona, més col·locació d'exemplars a les llibreries tampoc... El que se m'acut a mi és intentar guanyar tot el públic lector que llegeix en castellà però són catalans. N'hi ha molts, d'aquests. La nova generació de traductors en català, que tenen una llengua més propera, més elàstica, molt més moderna que la dels traductors dels 80, estan fent molt bona feina fins al punt que hi ha gent que normalment llegeix en castellà que ara, si troben la traducció d'un aquests traductors joves, trien la versió catalana. Això obre una petita escletxa que cal eixamplar. Així com de vegades tries el llibre per l'autor o l'editorial, ara hi ha gent que comença a fer-ho pel traductor. Tu saps que si tries un llibre traduït pel Martí Sales, el Ferran Ràfols o l'Albert Torrecasana, serà un bon llibre segur. És la recompensa per la bona feina?.

D'Empúries, l'Eugènia es va emportar cap a l'Altra Editorial dos autors, el Toni Sala i el Joan Miquel Oliver però confessa que li hauria agradat endur-se la seva bateria d'autors estrella (Vicenç Pagès Jordà, Màrius Serra, Eduard Márquez, Jordi Puntí...), tot i que sap que això és molt difícil. També es va emportar el premi Documenta. ?El premi va ser una cosa molt curiosa. Va arribar un moment que en Josep, de la Llibreria Documenta, volia deixar el premi perquè ja no el motivava després d'alguns anys que havia quedat desert. Quan encara era a Empúries, el vaig convèncer per tirar-ho endavant amb la idea de buscar noves fórmules per trobar nous autors. Aquell any va guanyar l'Albert Forns amb *Albert Serra (la novel·la, no el cineasta)* i el premi es va revaloritzar. Quan vaig muntar L'Altra, en Josep em va proposar publicar el guanyador amb mi i la veritat és que hem tingut molta sort, ja que en aquesta nova etapa ha guanyat el Yannick Garcia i la darrera edició l'ha guanyat en Jordi Nopca, amb qui precisament he quedat demà per fer *editing*?. Una de les coses que més valora des que va deixar Grup 62 és la sensació de llibertat. ?Quan vaig plegar, el 30 de juny de 2013 (data que li ha quedat marcada), vaig passar tot el mes següent amb una sensació de poder en veure que estava fent el que volia, i això és impagable. A l'agost ja em va entrar la por en veure que estava saltant la buit, però ara puc dir que ha valgut la pena prendre el risc?.

Li pregunto què ha de fer la gent que escriu i no ha publicat mai. El *boom* de les editorials petites que acaben de sortir ajuda molt a poder entrar al mercat i, aparentment, també ho ha fet el boom de l'autoedició a Amazon, on tothom pot autopublicar sense cap filtre. ?No tothom pot escriure, com tampoc tothom pot fer de cuiner o de cirurgià però ara, amb la crisi, molta gent es pensa que escrivint una novel·la sortirà del pou. Escriure no és gens fàcil. No és només saber redactar, no és tenir una bona història, és una cosa molt més profunda, s'ha de tenir talent, que és el que distingeix l'escriptor de l'afecionat. Els editors sempre tenim mala premsa des de tots els angles: els autors es queixen quan no els publiquem o no estem a l'alçada, els llibreters creuen que publiquem massa o massa poc... però fem una feina molt difícil i som molt necessaris. Imagina què passaria si tothom s'autoedités. De vegades estàs llegint un manuscrit i penses ?no està malament, però...?, doncs això no s'hauria de publicar. Només haurien de passar el filtre aquelles novel·les que quan l'acabes penses: ?Sí, sí i sí?. No n'hi ha moltes, d'aquestes, però existeixen. Per això és important la feina de l'editor?. Aleshores fa una reflexió molt interessant sobre la importància de la seva/nostre feina: ?No estem operant a cor obert ni estem dirigint un país ni estem fent res que impliqui un risc imminent per a ningú, d'acord, però estem publicant llibres que d'alguna

manera educaran la gent. Jo mateixa he crescut amb els llibres d'Anagrama, la col·lecció L'Odissea d'Empúries, els Vaixell de vapor, els Grumets de la Galera... Aquests llibres m'han format com a persona. Publicar per publicar contamina molt l'ambient, i després és difícil saber si una novel·la val la pena o no. Aquest és un dels perills d'internet?.

La feina d'editor segueix sent força desconeguda pel gran públic. Ella té amics a qui de vegades els recomana un llibre que acaba de publicar i sorpresos li pregunten: "Ah, però, te l'has llegit?" Creu que com a editor s'ha de ser honest. Amb els llibreters, per exemple, és important no provar de vendre-ho tot, de dir que tots els llibres de la teva editorial són boníssims. Has de saber reconèixer quan un llibre pot ser més fluix o destinat a un públic més comercial. Si no, et pot passar com el conte del llop?. Li pregunto si quan estava a Empúries tenia llibertat per escollir els llibres que publicava o els hi imposaven des de dalt: "Tenia llibertat absoluta tant per triar com per dir que no. Tant els llibres de qualitat que em venien de gust com els més dolents que sabia que es vendrien molt bé. Però el sistema dels grans grups és molt pervers: ningú no et diu que no puguis publicar, per exemple, un llibre de poesia grega. Has de fer la previsió de vendes, de tiratge, d'avançament... Perquè et surtin els números i te'l deixin fer, segurament hauràs de fer una previsió de vendes que no és real, saps que en vendràs cent però dius que en vendràs tres mil. La primera vegada publiques el llibre. La segona vegada, segurament també, però a la tercera o la quarta, tu mateix mirars els números i ja ni ho proposaràs. La conclusió és: la poesia no ven, per tant, no publiquem poesia. Però això és trampós perquè s'han inflat les vendes esperades, i amb aquesta teoria mai no es publicarà res que sigui una mica arriscat. I segurament perdràs menys diners amb un llibre de poesia de cent pàgines, pel qual has pagat al pobre poeta un avançament fluixet, si és que n'hi has pagat, amb una tirada de cinc-cents exemplars i unes vendes de quatre-cents cinquanta, que no amb un llibre amb un avançament de deu mil euros, un tiratge de quinze mil exemplars i del qual n'acabes venent tres mil. Però al final acabes integrant aquest sistema com si fos el correcte?. Segurament per això, quan va muntar L'Altra, volia publicar només basant-se més en el criteri literari que en el comercial, però no és fàcil: "Tinc el discurs de la comercialitat tan integrat al cervell que quan estic llegint un manuscrit que m'agrada molt ja estic pensant si vendrà o no. Però per ara, els vuit llibres que he publicat i els vuit que publicaré l'any vinent m'agraden moltíssim?. Està 100% convençuda de les seves eleccions: "Vingui qui vingui, ni que sigui l'Heralde, i em digui que és una merda, no m'afectarà?."

Postres: Tiramisú de torró.

(Per a 4 persones) Feu un almívar lleuger amb 200 ml d'aigua, 50 gr de sucre i un rajolí de moscatell. Reservar. Munteu els rovells de dos ous amb 1 cullerada rasa de sucre fins que doblin el seu volum. Afegiu 250 grams de mascarpone i 75 grams de torró de Xixona ratllat i barregeu-ho bé. Munteu les clares a punt de neu i incorporeu-les suaument a la mescla anterior. Remulleu 6 melindros durs amb l'almívar reservat i col·loqueu-los al fons de les copes. Repartiu la crema sobre els melindros i deixeu a la nevera fins el moment de servir. És molt millor fet d'un dia per l'altre. Espolseeu canyella i xocolata en pols per sobre i poseu-hi unes fulles de menta per decorar. Temps de preparació: 15 minuts.

Vi: Moscatell (una copeta) i Táganan. Blanc. 2013. Vinos Atlánticos.

Encetem les postres amb una reflexió interessant: ?A Anglaterra i als Estats Units hi ha *best sellers* literaris tipus John Irving, Donna Tartt o Joyce Carol Oates, que són escriptors que estan considerats molt literaris però ahora tenen un seguiment massiu. Aquí tenim molt de dalt (*best sellers* de qualitat dubtosa) i molt de baix (llibres extremadament literaris), però de la franja del mig costa més trobar-ne. Reconeix que li hauria agradat publicar *Todo cuanto amé* de la Siri Hustvedt, el John Irving i la Donna Tartt, de qui ha rellegit moltes vegades *El secreto*. Fins i tot va pensar a publicar-la a l'Altra aprofitant la sortida de *El jilguero* (Premi Pulitzer 2014) i es penedeix de no haver-ho fet. Aleshores arriba un dels moments més brillants de la nit que em permetrà veure el seu entusiasme per la feina i em proporcionarà la segona exclusiva de la nit. Tot comença amb una pregunta que em fa: ?Has llegit Tom Spanbauer??. Aquí es crea un d'aquells moments estranys: no l'he llegit però porto mesos escoltant aquest nom perquè el meu company no para de parlar-ne ja que l'any vinent el segell on treballa, Literatura Random House, publicarà la nova

novel·la de l'autor nord-americà. ?T'has de llegir *El hombre que se enamoró de la luna*. Però te l'has de llegir demà?, m'ordena l'Eugènia, que coneix tota l'obra de l'autor nord-americà, pràcticament desconegut aquí i que no s'ha publicat mai en català. Per com en parla, es veu clar que n'és una gran fan. ?És la novel·la que he regalat més a la meua vida?.

De sobte comença a especular amb la possibilitat d'aprofitar el llançament de la nova novel·la d'Spanbauer per publicar en català *El hombre que se enamoró de la luna*. No és la primera vegada que deixa escapar aquest autor: ?Quan treballava a Empúries vaig tenir l'oportunitat de traduir la seva penúltima novel·la, *Ahora es el momento*, que és boníssima també, i vaig ser molt burra de no fer-ho!?. Jo poso més llenya al foc, qüestionant el seu dilema: si tens la teua pròpia editorial, aquesta novel·la i l'autor t'apassionen i tens la oportunitat de publicar-la... on és el problema? Per defensar-se cita Luis Solano, editor d'Asteroides: ?Em va dir que mai publicués un llibre de més de tres-centes pàgines perquè m'arruïnaria. Hi ha tantes obres bones per triar que segur que en pots trobar alguna de més assequible?. Però la llavor del dubte ja està sembrada i va creixent ràpidament dins l'Eugènia. Fa poc va demanar a una agent que li envies una novel·la amb la intenció de valorar-la. L'agent li va advertir que tenia unes mil pàgines i que no perdés el temps, però ella hi va insistir. ?Vaig llegir només la primera pàgina i era tan bona que em vaig aturar, perquè sabia que m'encantaria i voldria publicar-lo i seria econòmicament inviable?.

Per fer temps, mentre esperem la resposta al whatsapp que he enviat a l'Albert per saber quan publicaran l'Spanbauer, obrim l'ampolla de Tàgan blanc, que és més aspre però excel·lent. Aleshores, com si fos un senyal, el meu telèfon s'il·lumina amb la informació desitjada però com que no en té prou, i per calmar la seva impaciència, li truquem, interrompent el seu sopar amb un amic. Durant vint minuts, l'Eugènia i l'Albert parlen per telèfon sobre Spanbauer i llibres, destil·lant passió literària a través del ?mans lliures?. Quan finalment penja em diu: ?Va, publicaré Tom Spanbauer en català. Ja ho pots posar al teu article. Sóc així, mira, decideixo les coses en sopars com aquest. Si no n'haguéssim parlat, no l'hauria publicat mai.? Em fa molta il·lusió que prengui la decisió just en aquest sopar.

La conversa encara s'allarga una hora més, parlant de llibres, del món editorial, entrant a la interessant zona de l'*off the record* que mai serà reproduïda, escrutant la part més fosca de la nostra professió... Finalment decidim posar fi a la cita. ?Llàstima que no podrem repetir un sopar d'aquests fins a la tercera temporada?, lamenta l'Eugènia en broma abans de marxar, i per poc em descuido una altra vegada de fer la foto que acompanya aquest reportatge. Ara faltaria veure si el rampell passional d'aquesta nit es queda en només això o realment L'Altra acaba convertint-se en l'editorial catalana de Tom Spanbauer. Molt em temo que haurem d'esperar fins al juny per veure-ho, però almenys jo penso fer cas a l'Eugènia i començaré a llegir *El hombre que se enamoró de la luna* ?demà mateix?.

14 coses que cal saber de l'Eugènia Broggi:

1. A casa seva tenen els llibres ordenats per autors. La no ficció, la poesia i el teatre a part. (A casa meva ho tenim per editorials. La no ficció, la poesia i el teatre a part).
2. Li encanten les sopes de tot tipus. Tant ella com els seus fills son molt sopers.
3. És una cuinera de batalla però li encantaria poder dedicar-se a fer plats més elaborats.
4. De la seva feina li horroritza gestionar les xarxes socials. ?De vegades entro a Twitter, m'atabalo i torno a sortir-ne automàticament. Sí que hi ha informació interessant però també hi ha molta tonteria i molta gent que pensa que la seva opinió és interessant, i no ho és?.
5. Quan va conèixer la seva parella, ell li escrivia unes cartes espectaculars i l'Eugènia, que encara no era editora, li va suggerir que escrivís una novel·la. Així va començar la carrera literària d'en Kiko Amat.

6. Amb la seva família són austers: els seus fills van a una escola pública, van a la Seguretat Social, no viatgen... Tenen gustos pocs cars i han après a viure amb el que tenen.

7. Els seus editors de referència són: Jorge Herralde (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/318/jordi/herralde/mercat/editorial/encongit/forma/irreversible>) (Anagrama), qui primer li va donar feina al món editorial, va confiar en ella i l'ha ajudat molt. La Isabel Martí (La Campana), model de l'edició de proximitat, de picar pedra, de no escatimar energia a moure els projectes. I el desaparegut Jaume Vallcorba (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/356/jaume/vallcorba/no/he/tingut/mai/sensacio/treballar>) (Quaderns Crema), que admira per la feina feta amb autors catalans a finals dels 80 i principis dels 90, quan va aconseguir fites importants de vendes i de fidelitat dels autors.

8. L'any 98, després d'un any vivint a Londres fent de cambrera, va començar a treballar a la llibreria Foyles. S'ho va passar molt bé, llegia com una boja, i aquí se li va activar la passió per la literatura. Quan va tornar a Barcelona va treballar una temporada a la Casa del Llibre. Després va enviar un currículum a Grup 62 i la van agafar (amb recomanació del Jorge Herralde).

9. De joves, quan eren a Londres, ella i en Kiko havien pensat a muntar una editorial junts.

10. Va ser editora d'Empúries del 2 de gener del 2004 al 30 de juny del 2013. Les dues dates les té molt gravades a la memòria.

11. Tot i la seva edat, acaba de fer 40 anys, està considerada una de les editores més importants del país.

12. No li interessa la novel·la de gènere (negra, ciència-ficció, terror, històrica...) però li ha agafat una mena d'obsessió per les novel·les paranormals de la Shirley Jackson. Acaba de publicar *La maledicció de Hill House* i l'any vinent publicarà *We Have Always Lived in the Castle*.

13. Les pel·lícules de por... li fan molta por. A part de *The Shining* (<https://www.youtube.com/watch?v=1G7Ju035-8U&feature=youtu.be>) de Kubrik, que li encanta, no n'ha vist gaires més tot i l'interès d'en Kiko per aquest gènere.

14. Va descobrir que llegia portuguès llegint la darrera novel·la del Daniel Galera, *Barba xopa de sang*, que va acabar publicant a l'Altra Editorial.